



# Áldás Békeesség

Az angyalföldi reformátusok hírlevele

## A tartalomból:

<b>Magyarázatok</b>	
<b>a Heidelbergi Kátéhoz</b>	<b>2</b>
<b>Lelkeszi köszöntő</b>	<b>3</b>
<b>Otthagya</b>	<b>4</b>
<b>Pünkösöd – az Anyaszentegyház születésnapja</b>	<b>5</b>
<b>„Még mindig ég”</b>	<b>6</b>
<b>Interjú</b>	
<b>Katona Ildikó hitoktatóval</b>	<b>7</b>
<b>Hálaadó istentisztelet templomunk külső felújításáért</b>	<b>9</b>



### „Áldás Békeesség” –

a Budapest-Angyalföldi Református Egyházközség időszaki kiadványa

#### A szerkesztőség címe:

1139 Budapest, Frangepán u. 43.

Telefonszáma: +36 1 350-8659

e-mail:

budapest-angyalfold@reformatus.hu

Honlap: www.frangepan.hu



#### A lap készítésében közreműködött:

Bartal Zsuzsanna, Goldbach Ferenc,  
Koroknai-Tegez Dóra, Koroknai-Tegez  
Ferenc, Lindner Gusztávné,  
Dr. Lindner Gyula, Máté Sándor,  
Mezősiné Rózsár Erika, Mészáros Máté,  
Szabó Ferenc, Szloboda József

#### A gyülekezet számlaszáma:

10700691-25603301-51100005

*(Kérjük, hogy közlemény rovatban az adományozó nevét és címét szíveskedjenek feltüntetni.)*



KOROKNAI-TEGEZ DÓRA

## Hangnélküli hang

Isten egy „hangnélküli hang”.

Nem hallod úgy, mint egy harang.

De mégis szól hozzád

Vigyáz rád, mint egy második család.

Akár embereken keresztül is mesél

Széllel és tűzzel beszél.

Mint ahogy a 11 tanítvány megnyílt

És Jeruzsálemben 3000 ember megtért.

Anélkül, hogy Ő maga szólt volna

Mindenki a maga nyelvén talált nála otthonra.

Az első gyülekezet megjelenése

A Szentlélek betöltése.

Csak egy példa a sok közül

És ma minden keresztény örül

Mert ma van a Szentlélek betöltetésének napja

Ez Isten hangnélküli hangja.

KOROKNAI-TEGEZ FERENC

## Magyarázatok a Heidelbergi Kátéhoz – 18 . úrnapja

Heidelbergi Káté, kiadás éve: 1563, szerzők: Olevianus Caspar (27) és Ursinus Zacharias (29)  
47. kérdés: „Tehát nincs velünk Krisztus a világ végéig, amint azt megígérte nekünk?”

„most elhagyom a világot és az Atyához megyek.”  
(János 16:28)

### Van-e olyan ember, aki ne vágyna arra, hogy Krisztus valóságos és test szerinti jelenléte formálja a hétköznapjait?

Egyrészt nyilván azért, mert sok apróságot segítségével kiigazíthatnánk. Betegeinket hozzá vinnénk, testi bajaink enyhülnének, s még démonaink, megkötöttségeink, lelki bajaink is visszaszorulnának. De oly édes elképzelni azt is, ahogyan szőnyegre kuporodva gyerekistentiszteletet tart, vagy éneket választ a bibliáorára. Minden mozdulatában és lélegzetvételében ott lenne a tanítás, a terelgetés, a gondolataink kiigazítása. Mert ha a farizeusok ravasz és gonosz kérdéseire meg tudott válaszolni, akkor mennyivel könnyebben tenné ezt kamasz gyermekeink ellenkezésére, vagy ateista barátaink provokálására. Az az igazság, hogy Jézus test szerinti jelenlététől mindannyian feladataink és szolgálataink könnyebbulését várnánk.

### Mennyiben lenne ez kisajátítása Krisztusnak?

Azt hiszem, ha valamilyen véletlen (váratlan) folytán pont közöttünk lakozna, és Máriához hasonlóan lábához telepedhetnénk, eszünkbe sem jutna, hogy jelenléte (bár áldás) nem a mi jutalmazásunkra történik, hanem a talentumok felhasználásának előkészítésére. Tehát bármennyire is szeretnénk személyét és támogatását kisajátítani, hamarost megkapnánk azt a választ, hogy „kik az én anyám, és kik az én testvéreim?” Jézus tapintható jelenléte azt jelentette, hogy egyszerre tíz leprás fordulhat hozzá, viszont ennél jóval többen maradnak ki a találkozásból. Vajon mennyi idő telne el, mire a családjunkban lakó Jézust istenkáromló módon „házi kedvenc”-cé zsugorítanánk?

### Nemde inkább az volna dolgunk, hogy a mennyben lévő, de mindenki számára elérhető Krisztushoz vezessük az embereket?

Az akivel TE találkozottál, az aki a TE életedet megváltoztatta, az ugyanaz, aki Pál apostolt megszólította, s aki saját kijelentése szerint most fenn van az Atyánál. Ha test szerint lenne közöttünk, akkor talán egy jeruzsálemi cím szerepelne a lakcímkártyáján. Így viszont ott ahol róla bizonyosságot teszel (gyerekszoba szőnyegén, betegágy szélén, kamasz gyerekek kezét fogva) Jézus máris jelen van, s életformáló erejét a felé forduló számára megmutathatja. Így a csodát nem látványában, hanem lényegében megragadva.

#### Egyperces imádság

*Mennyei Atyánk, köszönjük, hogy az életünk útján mindig veled járhatunk, és hogy az ígéreted szerint az egyszeri halálunk után az örök élet vár ránk.*

*Ma imádkozunk hozzád azért, hogy bennünk élő hitünk mind erősebbé váljon, és hogy mindig emlékeztess minket a célra, amelyet az életünk során követnünk kell.*

*Azóta, hogy a Fiad, Jézus Krisztus visszatért hozzád a mennybe, mi is tudjuk, hogy a végleges hazánk nem itt van ezen a földön. Add, hogy az életünk mindig ebben a tudatban teljen, és mindent megtegyünk azért, hogy az utunk feléd vezessen.*

*Köszönjük, hogy mindig jelen vagy velünk az életünk minden pillanatában, és hogy a Szentlelked által vezetsz minket. Kérünk, add meg nekünk azt a bátorságot, hogy követhessük Jézus Krisztus példáját, aki a mennyei felvételre vezet bennünket.*

*Ámen.*

### A Krisztus utáni vágyakozás nem lehet sorvasztó, hanem szükség-szerűen növekedést inspiráló kell legyen.

Bizony nem ritkán jó lenne valakinek a kezét ténylegesen megragadni, s nem csak nyújtózkodni utána. Minden növény a számára éltető fény felé törekszik. Nélküle nem létezik, s ahogy fogy fölőle, úgy növeszt egyre hosszabb ágakat, indákat, karokat. Elérni akarja, hogy levél-tenyerével minél többet meríthessen belőle. Az a növény amelyik nem ezt teszi, vagy az ehhez való belső tartaléka elfogy halálos sorvadásra van ítélve. Krisztus (mint a mi fejünk, fenn a mennyben) arra kell inspiráljon minket, hogy lelkünk folyamatosan felé nyújtózkodjon, minél na-

gyobb felülettel megragadván az áldásait.

Merítess-e erőt abból, hogy istenségének nincs határa, és kegyelme végtelensége éppen így tapasztalható meg, a felé forduló keresztyén számára.

Emberi bölcsesség, tapasztalás és érzés, hogy „jobb ma egy veréb, mint holnap egy túzok”. Ez viszont Krisztussal kapcsolatban felülvizsgálatra szorul, minthogy mérlegelnünk kell a fizikai jelenlét pillanatnyi örömeivel szemben, az Isten végtelen kegyelmének ígéretét. Ismervén saját esendőségemet, nekem ez utóbbira sokkal inkább szükségem van.

## Kedves Testvérek!

A fenti jelmondatot a Kárpát-medencei reformátusság fogalmazta meg tizenkét évvel ezelőtt, bizonyosságot téve öszszefogásról, együvé tartozásról határon innen és túl. Azóta is próbáljuk ezt megélni. Örömmel olvastam az idei pápai látogatás jelmondatát: „*Nekünk Krisztus a jövőnk!*”, amely összecseng a 2011-es református gondolattal. Bízom benne, hogy ez a remény megerősít minket és katolikus testvéreinket, hogy egymáshoz közeledve, együtt tudjunk haladni a krisztusi mérték szerint Isten országa építésében. Pünkösdhöz közeledve azt gondolom, hogy ma még nagyobb szükség van a Szentlélek tüzeire, mint bármikor, hogy el ne csábítson minket a világ szelleme. Hiszen tudjuk, ahogy Lucifer mondja az Ember tragédiájában: „*S egy talpalatnyi föld elég nekem, hol a tagadás lábát megveti...*”. E kísértés ma már nem talpalatnyi, hanem mindenben keresztül árad felénk. Amire pár éve még tiltakozással reagáltunk volna, ma már nem az ajtónkon kopog, hanem bent van az életünkben, a mindennapjainkban. Így könnyen eltévedhetünk. Ezért fontos, hogy olvassuk a Bibliát, halljuk meg Isten útmutatásait, hogy valóban Krisztus legyen a jövőnk! Mi itt a gyülekezetben ezért hallgatjuk, hirdetjük az Ő szavát, szolgálunk egymás felé, és próbáljuk együtt követni Őt, Benne látva a jövőt.

Azt, hogy Isten is jövőt akar adni az ő angyalföldi népének, ékesen bizonyítja templomunk felújításának véghezvitele. Ezért dicsőítettük Őt a március 26-i hálaadó istentiszteleten. Sokan voltunk együtt, ezúton is köszönöm mindenkinek, aki elfogadta meghívásunkat. Szintén reménnyel tölt el bennünket, hogy mire ez a cikk megjelenik, túl leszünk a konfirmáción, ahol a legfiatalabb egyháztagjaink tettek tanúbizonyosságot arról, hogy számukra is Krisztus a jövő.

Tekintsünk most előre az előttünk álló időszakokra! Először is pünkösdre. Ahogy a bevezetőben is írtam, nagy szükség van a megújító Lélekre, hogy józanok, tisztán látók tudjunk maradni. Szükség van a megfáradtak megerősítésére, a keresők vezetésére, amit csak a Lélek tud elvégezni. Azt is tudjuk a Szentírásból, hogy a Lelket állhatatosan, imádsággal kell kérni. Ez arra buzdít bennünket, hogy kitartóan könyörögjünk Istennek a világ megújulásáért.

A tanévzáró istentiszteletünk után visszavonhatatlanul jönnek majd a nyár gyermek- és ifjúsági táboraink. Már eddig is sokan jelentkeztek, de még vannak szabad helyeink, mind a balatonfűzfői, mind a gyülekezeti napközis táborainkban. Ifjúságunk is megtartja nyári táborát, ahova a konfirmáció utáni korosztályt várják. Ezekon kívül egyházunk idén is megszervezi gimnazistáknak, egyetemistáknak a „Csillagpont” fesztivált. Erről a lehetőségről részletesen lehet olvasni az alábbi linken: <https://reformatus.hu/kuldetesunk/hirek/minden-idok-legnagyobb-csillagpont-fesztivaljat-rendezik-meg-iden/>

Visszatérve magunkra, ne felejtsük el, ha mi nyaralunk is, Isten nem megy szabadságra. Vasárnaponként, ahol éppen vagyunk, ne legyünk restek felkeresni a helyi templomot! Higgyük el, jó ez azoknak, akiket meglátogatunk, és jó nekünk is, mert új dolgokat tapasztalhatunk. Itthon pedig továbbra is a régi szeretettel várunk mindenkit megújult templomunkban!

Áldott pünkösdi ünnepeket kívánok minden Testvéremnek!

Szloboda József lelkipásztor

## Nyári táborok

Július 3-8.	<b>Balatonfűzfő</b>	41.000 Ft + útiköltség
Július 10-14.	<b>Napközis I.</b>	30.000 Ft
Július 24-28.	<b>Napközis II.</b>	30.000 Ft

### Még van néhány szabad hely!

Érdeklődni lehet a hitoktatóknál a 350-8659 telefonszámon, vagy a [frangepanhittan@gmail.com](mailto:frangepanhittan@gmail.com) eMail címen.

SZABÓ FERENC

## Otthagyva

**M**inden otthagytatás úrt hagy bennünk. Elveszíteni szerettünket, megállni egy ravatal mellett összetöri az eddig megszokott életünket. Újra keressük a helyünket. Megválnak tőlünk a munkahelyen. Ott hagynak az anyagi létbizonytalanság útján. Újra keressük a helyünket. A gyermekünk felnőtt, kirepül, talán más országba is költözik. Mi maradunk, az eddig élő lakás, már csendesebb, a megszokott hangok nem szólnak. Újra keressük a helyünket. Összeomlik az eddig biztosnak remélt házasságunk, a társunk már nem hozzánk jön haza. Otthagytatva érezzük magunkat... Újra keressük a helyünket.

Nagypéntek után eltűnt Jézus. Keresztre feszítették, meghalt és eltemették. A tanítványok joggal voltak zavarban. Az Emmausba haza igyekvők így fogalmazták: „*Pedig mi azt hittük...*” (Lk. 24,21.) A tanítványi szív tele van kérdéssel, bizonytalansággal, zavarral. Jézus velünk volt hosszú ideig, de egy rövid nap leforgása után vége. Nem látható, nem hallható, nincs.

Otthagyva érzeték magukat.

A húsvét előtti útkeresés tele van kérdéssel. Akkor ez mi volt? Ki is volt Jézus? ...amit mondott igaz volt? De hiszen láttuk, éreztük, tapasztaltuk... erővel és hatalommal szólt. Most pedig sem hang, sem jelenlét, sem erő nincs. Itt hagyott bennünket. És mi lesz velünk? És hogyan lesz tovább? Mit fogunk csinálni ezután? „*Pedig mi azt hittük...*” Istent nem látni, nem azt jelenti, hogy ő nem is munkálkodik. Nem hallani, nem azt jelenti, hogy néma. Ő tervez és cselekszik is, a nem látható és nem hallható valóságban is. Az otthagytatottság sötétsége után érkezik azonban a felismerés világossága a Feltámadottal való találkozásban, az újra látás csodájában.

„*Hát nem gerjedezett-e a szívünk...*” (Lk. 24,32.)

Majd láttak és hallottak, érintettek és tapasztaltak. Aki nem volt, most újra velük van, él, mert feltámadt.

És ebben telt el a következő negyven nap. Utána ott állnak a hegy tetején, szemüket az égre függesztik és látják, hogy Jézus eltávolodik tőlük, felmegy a mennybe. Újból otthagytatva, újból Jézus nélkül. De ez az otthagytatás, valahogy más már. Nagypénteket nem értették. És nem is érthető húsvét nélkül. A mennybemenetel pedig húsvétból következik, és így érthető.

A feltámadásnak és a mennybemenetelnek következménye van. A Feltámadottba vetett hit átvisz a nem látás bizonytalanságán is az imádás, az öröm és a dicsőítés helyére: a templomba (Lk. 24,52-53.)

Személyes életem sok küzdésében az otthagytatottság érzéséből az élő Krisztus (és nem más) vezet új helyre, új életre. Mert Ő a mi közbenjárónk az Atya színe előtt, Ő a mi mennybemenetelünk biztos záloga. Ő a Szentlelkével vezet és kapcsol össze bennünket. Így lehetünk otthagytatva, Jézust nem látva, de soha nem magányosan és soha nem közbenjáró nélkül. A „*Mit higgyek, amikor nem látom?*” – kérdésére hitvallásunk az alábbiakban válaszol:

### **Mit vallunk a mennybemenetelről?** (HK. 49. KF.)

„*Mit használ nekünk Krisztus mennybemenetele?*

*Elsősorban azt, hogy Ő a mi Közbenjárónk a mennyben az Atya színe előtt. Másodsor, hogy a mi testünk, melyet Ő magára vett, biztos zálogunk arra, hogy Ő, aki a Fej: miniket, az Ő tagjait, szintén felvisz magához.*

*Harmadszor, hogy Ő viszont zálogul Lelkét küldi nekünk, kinek ereje által az odafennvalókat keressük, ahol Krisztus van, ülvén Istennek jobbján, nem pedig a földieket.”*



MÁTÉ SÁNDOR

## Pünkösöd – az Anyaszentegyház születésnapja

Pünkösöd, mint tudjuk, a Szentlélek kitöltetésének és a keresztyén egyház megalakulásának ünnepe. A Szentlélek kitöltetése a bizonyítéka annak, hogy az egyház nem földi intézmény, nem emberi találmány, nem olyan jóakarató emberek társasága, akik Isten tiszteletére szövetkeztek, hanem Isten munkája. Ahogy Káténk is mondja: *„Isten Fia, Igéje és Szentlelke által az egész emberi nemzetségből, a világ kezdetétől fogva annak végezetéig, magának egy kiválasztott gyülekezetet gyűjt egybe, azt oltalmazza és megtartja.”*

Hogy Szentlelke miként töltetett ki az első Pünkösödkor, azt az Apostolok Cselekedeteiről írt könyv 2. fejezetének 1-13 verse a jól ismert történetben mondja el. Most figyeljünk inkább arra, hogy Igéje által hogyan cselekedett? Ezt a pünkösdi történet folytatásából ismerhetjük meg, nevezetesen Péter prédikációjából (ApCsel2,14), melyet az első keresztyén igehirdetésnek is nevezhetünk. E pünkösdi prédikáció három jellemzőjét vegyük most szemügyre.

1/ De más ez a Péter, mint aki az elfogadás éjszakáján ugyanúgy fogadkozott: Ha mindnyájan megtagadnak is, én soha! Az életemet adom érted! A valóságban azonban gyáván megfutamodott. Hogy bújt volna ez a Péter azon az éjszakán az egérlyukba is, csak fel ne tűnjön, csak észre ne vegyék, csak meg ne lássa valaki, hogy neki is köze van ehhez az elfogott, megszégyenített, halálra ítélt Jézushoz! Mivel kétszeri tagadása sem használt, harmadszorra már esküdni kezdett: Soha nem láttam ezt az embert!

Most pedig Szentlélekkel telve a nagy tömeg elé áll, hangosan kiált, és felhívja magára a figyelmet több ezer ember előtt: *„Ekkor előállt Péter a tizeneggyel, felemelte hangját és így szólt hozzájuk: Zsidó férfiak, és Jeruzsálem minden lakója! Vegyétek ezt tudomásul, és figyeljetek szavaimra!”* Pedig Aki miatt úgy féltette a maga kis életét a megkísértés éjszakáján, azóta az istenkáromlók ítéletét szenvedte el, meghalt, eltemették, a hajdani hozsannázók *“leírták”*, de még maguk a tanítványok is lemondóan beszéltek róla: *„Pedig mi azt hittük, hogy...”* De lám, tévedtünk, már halott harmadnapja.

Most pedig sokat ad arra, hogy ne csak figyeljenek, hanem jól figyeljenek rá, az eredeti szó szerint jusson a fülükbe, amiről most szólni akar! Eszünkbe jut itt Péter második levelének figyelmeztetése: *„Egészen bizonyosnak tartjuk a prófétai beszédet, amelyre jól teszitek, ha – mint sötétben világító lámpásra – figyeltek, amíg felragyog a nap, és felkel a hajnalcsillag szívetekben”* (2Pét1,19).

Nem valami zugolyában lett dologról van itt szó, *“tua res agitur”* (neked fontos) - a ti számotokra nagyon fontos,

amiről szólni akarok, figyeljetek!

2/ Az is figyelemre méltó, hogy mennyire semmibe veszi most ez a Péter a szónoklat első elemi szabályát, az ún. *„captatio benevolentiae”*-t, a jóindulat elnyerésének szabályát. Aki tömegekhez akar szólni, annak először is meg kell nyernie a tömeg rokonszenvét. Így tett Pál is, aki athéni beszédét így kezdte: *„Athéni férfiak, minden tekintetben nagyon istenfélőnek látlak titeket, mert...”* E szabály szerint kezdte annakidején Petőfi is a maga kortesbeszédét egykori szolgálati helyemen, Szabadszálláson, amikor azzal indított: *„Emlékeztek arra a köpcös mészárosra, aki...”* Persze, szegény költő vesztére hivatkozott a majdnem 2 évtizedig Szabadszálláson állandó lakos apjára, mert annak – éppen korrektsége folytán – sok ellensége volt a faluban, így csak rontott a dolgon, amikor kijelentette: *„Nos, annak a fia vagyok én!”* Még jó, hogy ép bőrrel szabadult ilyen hivatkozás után.

Nos, Péter apostolnak eszébe sem jut a jóakarát megnyerésével kezdeni. Sőt! Ellentmond a tömegnek! És mindjárt *„in medias res!”* Belevág az elején. *„Nem részegek ezek, amint ti állítjátok!”* Nem úgy van, ahogy ti gondoljátok! Ti nagyon tévedtek! S hivatkozik a józan észre: *„Hiszen a napnak harmadik órája van. Ilyen korán már részegek lennének?”*

Köztudomású volt akkoriban is, hogy kell egy bizonyos idő, hogy az ember elveszítse a józan eszét. Ahogy Pál is írja a Thesszalonikabelieknek: *„Mert akik részegek, éjjel részegednek meg”* (1Thes 5,7.) Nektek kell tehát kijózanodnotok, hogy megérthessétek ezt a dolgot, amit most láttok és hallotok. Ilyen bátran, ilyen merészen csak rendkívül elragadtatott állapotban beszél az ember tekintet nélkül a józan ész szabályaira. Kellett, hogy legyen valami Péter beszédében, ami a tömeget ilyen előzmények után nem kifütyülésre, vagy legjobb esetben kinevetésre, még kevésbé meglincselésre ingerelje, hanem mélységes odafigyelésre, türelmes meghallgatására mindannak, amiket Péter – elég hosszú prédikációjában – elmondott.

Beteljesedett az, amit Márk evangéliumában olvasunk, ahol meg van írva (16,16): *„Azok tehát elmentek, hirdették az igét mindenütt, az Úr pedig együtt munkálkodott velük, megerősítette az igehirdetést a nyomában járó jelekkel.”*

Hát nem jel és csoda már az is, hogy ilyen bevezetés után végighallgatják az apostolt? Igen, mert Isten élő Igéjét mondta, azt hirdette, amivel meg van bízva! Aki titeket hallgat, engem hallgat. Úgy szólt, úgy beszélt, ahogyan a Lélek adta nekik szólniuk, amint azt a fejezet 4. versében is olvassuk.

Ha tehát ti tévedésben vagytok, ha nem úgy van, ahogyan ti gondoljátok, miről van hát szó tulajdonképpen? Erre felel Péter prédikációjának következő harmadik szakasza:

3/ Ez az, amiről Jóel prófétált... „Isten semmit sem cselekszik, míg titkát ki nem jelenti szolgáinak, a prófétáknak” (Ám3,7). A Jóel-i prófécia teljesedett most be: „Az utolsó napokban, így szól az Isten, kitöltök Lelkemből minden halandóra...” (Csel 2:17.)

Amit akkor előre megjövendölt Isten, amit Krisztus megígért tanítványainak, az teljesedett be, az lett valósággá. Kitöltetett a megígért Lélek.

Az a Lélek, amely nekünk is adatik.

(HK 53.) Mert Isten mindenkivel közli erejét, Szentlelkét, aki azt Tőle kéri, hogy általa feladatát felismerhesse, futását elvégezhesse, megbízatását teljesíthesse.

Az ilyen Szentlélekkel teljes boldog életet a keresztyén Anyaszentegyházban – legyenek bármilyenek is a külső körülmények – mindenkinek kínálja az Úr. És ez a mi osztályrészünk is lehet. Mert ígérete betelik, hiszen meg van írva: „Kitöltök Lelkemből minden halandóra”. Minden halandó. Ebben benne vagyunk mi is, nekünk is szól az ígéret, boldog életet élhetünk mi is az Anyaszentegyház közösségében, ha figyelmesen, engedelmesen hallgatunk mindarra, amit a Lélek által üzen nekünk Isten Igéje.



MÉSZÁROS MÁTÉ

## „Még mindig ég”

Ezzel a szlogennel volt meghirdetve az az ifjúsági találkozó, amit Hekli Katalin a Rákospalota Óvárosi lelkész hozott össze. Nem voltam még más gyülekezetek IFI-jén így nekem kicsit újkeletű volt látni más velem egykorú, fiatal IFI tagot.

Nem tudtam, hogy milyen lesz, még a programokat se tudtam, de egy szóban leírva felemelő volt. Amikor megérkeztünk már nagyon sokan voltak, de még többen jöttek el.

Tőlünk is szép létszámmal érkeztünk, aminek nagyon örültem hiszen látom, hogy kik azok, akik majd, ha konfirmáltak, boldogan fognak jönni az IFI-be. Nagyon sokféle programmal készült Hekli Katalin, az ottani lelkész és az ottani gyülekezet. Volt dicsőítés, Á-hitát, bizonyágtétel, csoportos beszélgetés, evés-ivás, de engem ebből a sűrű programból kettő fogott meg igazán. Egyik a dicsőítés volt. Nagyon jó volt hallani több mint 100 tini hangját, ahogyan ismerik és éneklük a különböző énekeket. Volt olyan ének, amit mi is ismerünk itt a gyülekezetben, sok ismeretlen is volt, de nem voltam feszélyezve, és én is énekeltem azokat

a dalokat, amiket nem ismertem. A másik felemelő dolog a csoportos beszélgetés volt. Az alkalom elején kaptunk névcédulát, amire számok voltak felírva, azok voltak a csoportjaink számai, és mindenki más-más csoportokba került. Én velem egykorú, de főleg fiatalabb 14-16 éves diákokkal voltam egy csapatban. Jó volt látni, hogy a csoport mindegyik tagja hozzászól a beszélgetéshez, és senki sem maradt ki. Felemelő volt hallani, hogy ki hogyan éli meg a saját hitét egy IFI-ben vagy egyedül, és felemelő volt azt látni, hogy mindenki ott

### ÉG A TŰZ.

Az IFI találkozót megelőző hetekben több embernek is beszéltem az imádság fontosságáról, és a csoportos beszélgetés folyamán itt is elmondhattam: mindegy, hogy egy szó vagy egy mondat, mindegy, hogy választékos vagy egyszerű, és lehet az, hogy más jobban tud hangosan imádkozni, de Isten mindenképpen meghallgatja imáinkat.

DR. LINDNER GYULA

## Interjú Katona Ildikó hitoktatóval „gondja van az Úrnak az őt félőkre”

**- Az angyalföldi gyülekezethez fűződő kapcsolatod több, mint két évtizedre nyúlik vissza. Mesélnél erről? Hogyan kerültél először Angyalföldre?**

Egy igével szeretném kezdeni: „Az embernek elméje gondolja meg az ő útját; de az Úr igazgatja annak járását.” (Példabeszédek 16,9). Ez az ige végigkíséri az életem, melynek alázattal fejet hajtok, szívem hústábláiba bevésstem, mert helyén ott van az ember és ott tud igazán kiteljesülni, fejlődni, bölcs szívhez jutni, ahová az Isten helyezi. Érettségi után a Nagydobronyi Református Líceumba jelentkeztem, ahová a magyar nyelv felvételi vizsga volt, ami nem sikerült. Mosolyognom kellett a dolgon, mert a magyar nyelvtannal soha nem volt gondom, ellenben a kémiával, amely felvételi vizsga viszont nagyon jól sikerült. A lelkésem válasza a történetekre ennyi volt: „Nem ott van a helyed.” Mindezt követően Budapestre kaptam ajánlást a Diakónusképző Szakiskolába, ahol katechetika oktatásban is részesültünk. Itt indult el életemnek az az időszaka, amikor elkezdett komolyan gyúrni, nevelni és vezetni Isten. Nem csak a készséget és hajlandóságot munkálta ki az életemben, hanem a neki való engedelmességet is. Első szol-

gálati helyem az Angyalföldi Református Egyházközség lett. Diakónusként szolgáltam a gyülekezetben. Az itt töltött időszak alatt belém ivódott a gyülekezeti szolgálat mikéntje. Meghatározó szakasza volt életemnek a továbbiakra nézve a gyülekezetben töltött időszak. Esperes úr és felesége, Katalin egymást kiegészítő közös szolgálata a gyülekezetben mai napig példaként áll előttem. Rengeteget tanultam! Nem csak a gyülekezeti munka terén, hanem a hétköznapiak, a házastársi kapcsolat „jól” megélése kapcsán is.

**- Hol éltetek Kárpátalján és mivel foglalkoztál az elmúlt húsz évben?**

A gyülekezetből való távozásom, hazaköltözésem egyetlen oka a házasságkötésem volt. Férjem nem látott lehetőséget Magyarországon. Ragaszkodott otthonához, én pedig természetesen hozzá. Nagydobronyba költözésem első évében gyülekezeti hitoktató lettem. Az Angyalföldi Református Gyülekezetben minden begyűjtött tapasztalatomat és a jól bevált gyülekezeti munkát megosztottam hitoktatótársaimmal és a lelkéssel.

*Folytatás a 8. oldalon*



Ennek köszönhetően elkezdődött a vasárnapi gyermekistentisztelet megrendezése délelőttöként a délutánok helyett. A délutáni 4-5 gyerek hirtelen 40-50 főre nőtt. Mára van olyan vasárnapi gyermekistentisztelet, amikor 80-90 gyerek van jelen. Az Úr munkálkodott! Építette a házáat. Nem engedett a Líceumba. Ennek köszönhetően megtapasztalhattam milyen áldásokkal jár az, amikor ő vezet és engedünk a vezetésnek. Téglá lehettem egy fontos épületben. A hitoktatás mellett otthon mezőgazdálkodással, fólia sátorokban korai zöldségek termesztésével és cserepes krizantémtermesztéssel foglalkoztunk családi összefogásban. A háború kitörése előtti két évben a Nagydobronyi Irgalmas Samaritánus Gyermekotthon egyik nevelője is voltam..

**- 2022 márciusában, az orosz-ukrán háború kitörésekor érkeztek Magyarországra. Egyértelmű volt, hogy első utatok Angyalföldre fog vezetni?**

A háború kitörésekor nem akartunk otthonról eljönni. Rövid idő alatt villámcsapásként kellett felismernünk, ha nem jövünk, szétszakad a család. Nagyfiunk, Roland nem jöhetett haza. Tudtuk, hogy rövid időn belül az otthon maradt férfiak viszont nem léphetik át a határt, ami be is következett. Azt hiszem életünk legnehezebb döntését hoztuk meg, amiben mai napig nyűglődünk. Nem csak azért, mert mindenhol jó, de legjobb otthon. Leginkább azért, mert a szülőkért való felelősségérzet nagy nyomást helyez a mindennapokban a szívünkre. Egy percig sem volt kérdés melyik gyülekezetbe fogunk járni vasárnaponként, amikor el kellett hagynunk otthonunkat (akkor még Csepelen kaptunk szállást egy hónapon át). A gyülekezet nagylelkű lakhatási felajánlása hatalmas biztonságérzetet, stabilitást adott. Újra tapasztalhattuk, hogy tenyerén hordoz az Isten. Biztos vagyok benne, hogy most is formál bennünk olyan készséget az Úr, amely a későbbiekben áldást von maga után. A jelenlegi helyzetünket a mi „Babilonunknak” éljük meg, ahol megtart az Isten, mert gondja van az Úrnak az őt félőkre..

**- Van összehasonlítási alapod: mennyit változott a gyülekezet a 2000-es évek elejéhez képest?**

A gyülekezet változása kapcsán csak új munkatársakat látok, új, ismeretlen gyülekezeti tagokat, de a lényeg nem változott! A szívvel-lélekkel, teljes odaadással végzett szolgálat megmaradt. A szeretetteljes,

befogadó légkör ugyanúgy érzékelhető, mint 20 évvel ezelőtt. A kisebbik gyerekünk élvezettel meséli egy-egy gyülekezeti alkalom után mennyire más itt és mennyivel jobb. Nincsenek véletlenek! Ez egészen biztos! Neki is itt a helye!

**- Mivel foglalkozol jelenleg? Milyen feladataid vannak a gyülekezetben?**

Jelenleg a Magyar Református Szeretetszolgálat Alapítványánál dolgozom adminisztrátorként, a határon túli segítségnyújtás ágazatán belül. Mint minden számomra, ez sem munkahely. Ez is egy szolgálat. Erre is az elmúlt egy-két évtized alatt tanított meg az Isten. Amit szívvel-lélekkel csinálunk, legyen az bármilyen munka, megáldja az Úr. A gyülekezetben hétfőnként felajánlott hittanórák megtartásának lehetőségét örömmel vállaltam. Így kerek és teljes a lelki életem.

**- Zárásul a távlati tervekről: vissza lehet menni Ukrajnába a háború után?**

Háború után... Eddig ez tabu téma volt. Ha menni kell, közben is meg fogjuk tenni. Az élet nehéz döntések sorozata. Istenben bízva, Istenre bízva, tőle kérve bölcsességet ehhez a döntéshez, helyezethez éljük mindennapjainkat, hálával a szívünkben, hogy most még nem kell döntenünk.





MEZŐSINÉ RÓZSÁR ERIKA

## Hálaadó istentisztelet templomunk külső felújításáért

Gyülekezeti tagként az elmúlt években érdeklődéssel figyeltük azt az átalakulást, amely az alacsony toronyú, megkopott vakolatú és cserepű templomunkal történt. A torony lebontása és megemlése, a toronytető szerkezetének, buzogányának felújítása, az ablakok cseréje, a korszerű szigetelés, új vakolat és új cserepek felkerülése, mind szép sorjában megtörtént. Imádkoztunk ezért a megújulásért, a tervekért, kivitelezésért, szakemberért, segítőkért és örömmel néztük ezeket a megújulásokat, melyek a 2023. esztendőig sikeresen befejeződtek.

Március 26-án hálaadó istentiszteleten és ünnepi közgyűlésen emlékeztünk meg a munkálatok befejezéséről, templomunk eredeti terveknek megfelelő felújításáról.

Balog Zoltán dunamelléki püspök, a Zsinat lelkes elnöke hirdette az Igét a Példabeszédek könyve 9. fejezet 10-12. versei alapján. „A bölcsesség kezdete az Úrnak félelme”. Felidézte, a kezdeteket, az építkezések sorát, a gyarapodást. Felelevenített néhány kiemelkedő eseményt a templom és a magyar reformátusság történetéből. Személyes életünkben is érdemes megvizsgálnunk a valódi kezdet, az Isten megszólítása, és amikor először tapasztaltuk meg Krisztus közelségét az életünkben. Saját utunkon járva pedig az Isten igéjéből származó bölcsesség, ami Isten ajándéka. Amikor ráismerünk Istennek

a titkára Jézus Krisztusban, akkor nem megyünk azonnal tovább: megrendülünk, hogy a világ Teremtője maga nyit utat a megismeréséhez, méltóvá tesz a megismerésére. E megrendüléséből bizalom lesz, ami igazán bátor dolog, és amiből hit születik, amely hitvallássá lesz. Az igaz hit ismérve: Isten iránti bizalom, és az Ő igaz ismerete.

Ezt követően ünnepi közgyűlés kezdődött, melyet Goldbach Ferenc, a gyülekezet főgondnoka nyitott meg üdvözölve a megjelenteket és a meghívott előljáróságokat, valamint a felújítást kivitelező cég képviselőit, méltatva ez alkalmat.

Gyűgyei Attila, a Budapest-Északi Református Egyházmegye főgondnoka a 90. zsoltárból idézett:

„Taníts minket úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk.” „Isten élő egyháza van itt, ezért a templomot is építeni kell. Tegyük továbbra is azt, amit egy magyar reformátusnak tennie kell!”

Ezt követően Dr. Tóth József, Budapest XIII. kerületének polgármestere mondta el köszöntő beszédét, melyben kiemelte: fontos, hogy a kerület templomai megmaradjanak és szolgálják a közösséget. Megköszönve az egyház építő munkáját, elmondta, hogy harmonikus az önkormányzat és a történelmi egyházak együttműködése.

Dr. Gulyás Gergely Miniszterelnökséget vezető miniszter ünnepi köszöntőjében visszatekintett Magyarország történelmére, melyben jól látható, mit tett hozzá a kereszténység a magyarság életéhez. A gyülekezet tagjai pedig nemcsak felépítették, de a XX. század legnehezebb évtizedeiben is megőrizték a templomot és a közösséget. A templomépítés egyben közösségépítés is. Magyarország érdeke, hogy templomaink ne csupán kulturális örökségünk élettelen darabjai, hanem élő közösségek otthonai maradjanak. Olyan közösségeké, amelynek tagjai tudják, hogy a dicsőség egyedül Istené.

Szloboda József nagytiszteletű úr, a Budapest-Északi Református Egyházmegye esperese - 1990 óta az angyalföldi egyházközösség lelkipásztora - részletes beszámolót tartott az építkezésről. A gyülekezet az 1900-as évek elején lelkes budapesti teológusok sikeres missziói szolgálataival indult az angyalföldi szegény munkásemberek felé. 1911-ben még a közeli iskola egyik termében gyűltek össze rendszeresen. A templomot 1927–1933 között építették. Ebben az időszakban Kandó Kálmán volt a gyülekezet gondnoka, az épület tervezői pedig azok az építészek, akik a Lónyay Utcai Református Gimnáziumot is tervezték.

A gyülekezet tagjai a II. világháború alatt zsidókat bújtattak, ezért később a gyülekezet neve is felkerült az izraeli Yad Vashem holokauszt-emlékhely falára. A háború során, mivel német lövellést alakítottak ki a templomtoronyban, az épület sajnos belövést kapott. Az ezt követő ne-

### Részlet Főtiszteletű Ravasz László püspök 1933. december 10-én az angyalföldi templom felszentelésekor mondott beszédéből:

„Ez a templom nem ragyogó, nem csodálatos, nem ősrégi és nem századokra szóló. Irtózatossághoz küzdelmek árán született, szegény emberek temploma ez, amelynek könnyből és verítékből keverték a habarcsát. Emlékeztek, hogy éveken át itt állott befejezetlenül, eső verte, szél mállasztotta, árva kálvinista proletár népnek készülő temploma, amelyről nem tudtuk, miért feledkezett meg mindenki, azért mert szegény emberek, vagy mert református emberek számára készült? De akárhogy is, mégis református templom. Mint ilyen, képe és mása az örök magyar református templomnak, amely lehet kicsi, lehet pompás, támadhat tündér gyorsasággal vagy épülhet századok alatt, egy a törvénye: ki kell tárnia a kapuját, hogy bevonuljon oda a dicsőség királya”



héz időszakban a gyülekezet gondnoka dr. Nyíró Gyula orvos. 1959-ben a templom teljes hátsó fala kidőlt, az Állami Egyházügyi Hivatal a gyülekezetet meg akarta szüntetni, a templomot le akarta rombolni. Kiss Sándor lelkész azonban 1,2 millió forintot gyűjtött, melyből újjáépülhetett a templom. Néhány éven belül a templomtorony megroppant, így hétméternyit le kellett vágni belőle. Az épület belső tere 1996-ban teljes felújításra szorult, amely meg is valósult, további számos felújítási munkát követően a gyülekezet kormányzati támogatással új lelkészi hivatalt és beosztott lelkészi lakást vásárolt 2022-ben. Ugyanekkor, szintén kormányzati támogatással, a templomot szigetelték, tetőszerkezetét pedig felújították az eredeti terveknek megfelelően. „Most azt látjuk, éljük, amit kezdetben az építők megálmodtak.” A templom a bauxitbeton szerkezeten kívül mindenekelőtt szívből és lélekből áll. „Minden berendezé-

si tárgy egy-egy történet, ami egy-egy családhoz, személyhez fűződik, minden szeglet egy-egy élet. Köszönöm, hogy együtt vagyunk, hogy veletek lehettem! Istené a dicsőség!”

A hálaadó istentiszteletet a hittanos gyermekek, fiatalok éneklése, Koroknai-Tegez Dóra szavalata és Máté Sándor nagytiszteletű úr, lelkipásztor orgonajátéka tette színesebbé. A hálaadó Istentisztelet esperes úr áldásával, a Himnusz eléneklésével és a templomtérben előkészített szeretetvendégséggel, beszélgetésekkel ért véget.

A gyülekezet tagjai lelkesen készültek ez alkalomra, imával, ének és vers tanulással, süteménnyel, szolgálattal, a templomkertet rendezve, szívüket feldíszítve. A csillogó tekintetek, mosolyok, jó beszélgetések, mindannyiunk öröme méltó és sokáig tartó megemlékezésként ragyog egyházunk életében s majdan az évtizedek hosszú sorában.

